

**การพัฒนาผลการเรียนรู้ เพื่อฟื้นฟูภาวะถดถอยทางการเรียนรู้ (Learning Loss)
กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา วัฒนธรรม เรื่อง มารยาทชาวพุทธ โดยใช้เทคนิควิธี
สอนแบบซิปปาโมเดล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลพัยคฆภูมิพิสัย**
DEVELOPING LEARNING OUTCOMES TO RECOVERING LEARNING LOSS FOR SOCIAL STUDIES,
RELIGION, AND CULTURE LEARNING GROUP ABOUT BUDDHIST ETIQUETTE BY USING
TEACHING TECHNIQUES CIPPA MODEL OF STUDENTS PRATHOM SUKSA 5
AT PHAYAKKHAPHUM PHISAI KINDERGARTEN SCHOOL

สายพิน ปานไธสง¹ กชพร นานาผล² และอรศิริ เสาไธสง³

Saiphin Panthaisong¹ Kochaporn Numnaphol² และ Onsiri Saothaisong³

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด^{1,2}

โรงเรียนอนุบาลพัยคฆภูมิพิสัย³

Faculty of Education, Roi Et Rajabhat University^{1,2}

Special Expertise Payakkhaphum Phisai Kindergarten School³

Email: kochapornnum@yahoo.com¹

Received 29 October 2023; Revised 6 November 2023; Accepted 14 March 2025.

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างและหาประสิทธิภาพของแผนเพื่อพัฒนาผลการเรียนรู้ เพื่อฟื้นฟูภาวะถดถอยทางการเรียนรู้ (Learning Loss) กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา วัฒนธรรม เรื่อง มารยาทชาวพุทธ โดยใช้เทคนิควิธีสอน แบบซิปปาโมเดล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลพัยคฆภูมิพิสัยสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเขต 2 และ 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิควิธีสอน แบบซิปปาโมเดล ซึ่งกลุ่มเป้าหมายได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ได้มาจากวิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน และ แผนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง มารยาทชาวพุทธ โดยใช้เทคนิควิธีสอนแบบซิปปาโมเดล เพื่อพัฒนาภาวะถดถอยทางการเรียนรู้ (Learning Loss) มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.36/85.52 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านเกณฑ์ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 ผลการฟื้นฟูภาวะถดถอยการเรียนรู้ด้านความรู้ เรื่อง มารยาทชาวพุทธ ด้านสังคม และด้านคุณภาวะทางอารมณ์ อยู่ในระดับดีมาก 2) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบซิปปาโมเดล มีผลการเรียนรู้ก่อนเรียนเฉลี่ย 4.15 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.94 และหลังเรียนเฉลี่ย 8.55 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.95 เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ เรื่อง มารยาทชาวพุทธ หลังเรียนกับ ก่อนเรียนพบว่าหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : การพัฒนาผลการเรียนรู้; การฟื้นฟูภาวะถดถอยทางการเรียนรู้ (Learning Loss); มารยาทชาวพุทธ; วิธีสอนแบบซิปปาโมเดล

Abstract

The Objective of this research were 1) To create and determine of Efficiency for developing learning outcomes to recovering learning loss for Social studies, religion, and culture learning group about Buddhist Etiquette by using teaching techniques CIPPA model of students Prathom Suksa 5 at Phayakkhaphum Phisai Kindergarten School 2) To compare learning achievement using teaching techniques CIPPA model Semester 1, academic year 2023, obtained by purposive selection method. Tools used: (1) pre-test and post-test (2) CIPPA model learning management plan. The research results found that: 1) The Efficiency of the learning plan on Buddhist etiquette using the CIPPA Model teaching technique to recovering learning loss for social studies, religion, and culture learning group of students Prathom Suksa 5 at Phayakkhaphum Phisai Kindergarten School has an efficiency of 82.36/85.52, higher than the set 80/80 criterion. Recovering Learning loss on knowledge, social and emotional aspects It's at a very good level. 2) The Students Prathom Suksa 5 who received learning activities CIPPA Model before study average were 4.15 with a standard deviation of 0.94 and after study with an average of 8.55 with a standard deviation of 0.95. it was found that after studying was higher than before studying. and were significantly different at the .05 level.

Keywords: Learning outcomes; recovering learning loss; Social studies; religion; and culture learning group; Buddhist Etiquette; teaching techniques CIPPA model

บทนำ

ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และพระราชบัญญัติที่ได้แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 พระราชบัญญัติว่าด้วย ระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการตามปี พ.ศ.2546 และ กฎกระทรวง ได้มีการจัดทำแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 – 2579 ซึ่งเป็นแผนระยะยาว 20 ปี เพื่อเป็น แผนแม่บทสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปใช้เป็นกรอบแนวทางในการพัฒนาการศึกษา ในช่วงระยะเวลา ดังกล่าวในการดำเนินการจัดทำแผนการศึกษาแห่งชาติ ได้ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน เพื่อสร้างการรับรู้ ความเข้าใจ การยอมรับ และเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการจัดทำแผนการศึกษาแห่งชาติ เพื่อให้สามารถขับเคลื่อนแผนไปสู่การปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยได้ศึกษาสภาวะการณ์และบริบท แวดล้อมที่มีผลกระทบต่อพัฒนาการศึกษาของประเทศ ทั้งด้านความก้าวหน้าของเทคโนโลยีดิจิทัลแบบ ก้าวกระโดดที่ส่งผลต่อระบบเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ภูมิภาค และโลก การเปลี่ยนแปลงโครงสร้าง ประชากรไปสู่ความก้าวหน้าสู่ศตวรรษที่ 21 ทั่วโลกต่างต้องเผชิญกับความท้าทายและมุ่งพัฒนาประเทศไปสู่ การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมยุค 4.0 (Office of the Education Council, Ministry of Education, 2017, p. 5)

กลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เป็นกลุ่มสาระที่มุ่งให้ผู้เรียนเพิ่มพูนความรู้ และทักษะ เฉพาะด้าน ส่งเสริมให้ ผู้เรียนมีทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ รวมถึงพัฒนาคุณธรรม และจริยธรรมควบคู่ กับความรู้ เกิดทักษะกระบวนการคิดขั้นสูง สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันให้เกิดประโยชน์

ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ ในการจัดการเรียนรู้ได้แบ่ง ออกเป็น 5 สาระคือ 1 ศาสนา ศีลธรรมและจริยธรรม 2 หน้าที่พลเมือง 3 เศรษฐศาสตร์ 4 ประวัติศาสตร์ 5 ภูมิศาสตร์ ซึ่งได้ให้ความสำคัญในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม กระทรวงศึกษาธิการ (Ministry of Education, 2008, p. 143) โดยเฉพาะในสาระที่ 1 ศาสนา ศีลธรรมและจริยธรรม เป็นสาระการเรียนรู้หนึ่งที่มีความสำคัญในการพัฒนาด้านสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง การพัฒนาตนเองและสังคม จุดมุ่งหมาย 2 การศึกษาศาสนา ศีลธรรมและจริยธรรม มุ่งเน้นให้ผู้เรียนรู้เกิดแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับศาสนา และมีเจตคติที่ดีต่อศาสนาซึ่งเป็น ศาสนาประจำชาติ กระทรวงศึกษาธิการ (Ministry of Education, 2008, p. 1) ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่มีความเชื่อมั่นและมีผู้นับถือมากที่สุดในประเทศไทย ซึ่งมีผลกระทบต่อวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของคนไทยในทุก ๆ ด้าน โดยเฉพาะการสร้างสรรควัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับพุทธศาสนาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน การนับถือศาสนาพุทธมีผลต่อการเกิดสมดุลและความสงบสุขในชีวิตของคนไทย โดยคนไทยมักเคารพและใส่ใจกับการเคารพสิ่งสำคัญ นอกจากนี้ ศาสนาพุทธยังมีบทบาทสำคัญในการกำกับจิตวิญญาณและจิตใจของคนไทย ทำให้มีการใช้ชีวิตในแบบที่เป็นประโยชน์แก่ตนเองและสังคมอย่างยั่งยืน ซึ่งสร้างสรรควัฒนธรรมและวิถีชีวิตที่มีคุณค่าต่อประเทศไทยและโลกโดยรวม

สถานการณ์โควิด19 และปัญหาการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ได้ทวีความรุนแรงขึ้นจากจำนวนผู้ติดเชื้อในปี 2563-2564 จนส่งผลให้โรงเรียนต้องเลื่อนการเปิดภาคเรียนออกไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรงเรียนในเขตพื้นที่ควบคุมสูงสุดและเข้มงวด สีแดงเข้ม นอกจากเลื่อนการเปิดเรียนแล้วยังต้องปฏิบัติตามคำสั่งของกระทรวงศึกษาธิการที่ประกาศให้จัดการจัดการเรียนการสอนและกิจกรรมในรูปแบบ Onsite โดยให้จัดการเรียนรู้ได้เฉพาะการศึกษาทางไกล คือ แบบ On Air, Online, On Demand หรือ On Hand (ผ่านทางไปรษณีย์) เท่านั้น ทำให้โรงเรียนไม่สามารถเปิดการเรียนการสอนแบบ Onsite จึงทำให้ปัญหาอาจจนถึงปี 2565 และกลับมาเป็นปกติในปี 2566 ดังนั้นจึงส่งผลกระทบต่อจัดการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก (Ministry of Education, 2022, p. 12) จนเกิดภาวะถดถอยทางการเรียนรู้ Learning Loss ของนักเรียนในระดับประถมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการจึงหามาตรการเพื่อฟื้นฟูภาวะถดถอยนี้ขึ้นในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้

กลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เป็นกลุ่มสาระที่มุ่งให้ผู้เรียนเพิ่มพูนความรู้ และทักษะเฉพาะด้าน ส่งเสริมให้ ผู้เรียนมีทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ รวมถึงพัฒนาคุณธรรม และจริยธรรมควบคู่กับความรู้ เกิดทักษะกระบวนการคิดขั้นสูง สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันให้เกิดประโยชน์ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบ Active Learning จะช่วยให้การจัดการเรียนรู้สามารถนำไปสู่การพัฒนาความรู้และทักษะได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รูปแบบการเรียนการสอนตามหลักชิปปา (CIPPA Model) ซึ่งรูปแบบการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โมเดลชิปปานี้พัฒนาขึ้นโดยรองศาสตราจารย์ ดร.ทศนา แคมมณี ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีวัตถุประสงค์ของรูปแบบ คือ มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้ ความเข้าใจในเรื่องที่เรียนอย่างแท้จริง โดยการให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยอาศัยความร่วมมือจากกลุ่ม และพัฒนาทักษะกระบวนการต่าง ๆ ประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญ 7 ขั้น แต่ละขั้นประกอบไปด้วยหลักการและวิธีสอนหรือเทคนิคการสอนที่เสนอแนะไว้ ทศนา แคมมณี (Khammanee, 2002, p. 114) ดังต่อไปนี้ ขั้นที่ 1 การทบทวนความรู้เดิม ขั้นที่ 2 การแสวงหาความรู้ใหม่ ขั้นที่ 3 การศึกษาทำความเข้าใจ/ความรู้ใหม่ ขั้นที่ 4 การแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม ขั้นที่ 5 การสรุป ขั้นที่ 6 การปฏิบัติและ/หรือแสดงผลงาน ขั้นที่ 7 การประยุกต์ใช้ความรู้เป็นขั้น

ของการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการนำความรู้ความเข้าใจของตนไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่หลากหลายเพื่อเพิ่มความชำนาญ ความเข้าใจความสามารถในการแก้ปัญหาและความจำในเรื่องนั้น ๆ

จากการศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอน โรงเรียนอนุบาลพยุหะภูมิพิสัย มีปัญหาการเรียนการสอนในกลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม โดยเฉพาะศาสนา ศีลธรรม จริยธรรม ครูผู้สอนมักจะสอนแบบบรรยาย มีเนื้อหาวิชาที่ซ้ำซ้อนเข้าใจยากและเน้นครูเป็นศูนย์กลางมากกว่าการฝึกให้ผู้เรียนได้พูดและได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ขาดทักษะการสื่อสาร และไม่สามารถนำเรื่องที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงสถานการณ์โควิด 19 โรงเรียนได้มีการปิดการสอนและมีการจัดการสอนแบบออนไลน์ ซึ่งต้องมีการดูแลเอาใจใส่นักเรียนเป็นพิเศษ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2563 – 2565 จากการสำรวจพบว่า นักเรียนจดจำได้ไม่ดีเท่าที่ควร บางคนลืมเนื้อหา บางคนมีภาวะถดถอยทางการเรียนรู้ จึงส่งผลให้นักเรียนขาดทักษะใฝ่เรียนรู้ ผลสัมฤทธิ์ไม่เป็นตามเป้าหมายของหลักสูตร มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดจากหลักการและเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้คิดหาวิธีการเพื่อปรับปรุงการจัดการจัดการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพแก่นักเรียนมากขึ้น จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อการพัฒนาคุณภาพด้านกระบวนการแสวงหาความรู้การคิด ตามแนวคิดหลักที่เป็นพื้นฐานของการจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเพื่อพัฒนาความรู้ความเข้าใจของนักเรียน เรื่องมารยาทชาวพุทธ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของแผนเพื่อพัฒนาผลการเรียนรู้ เพื่อฟื้นฟูภาวะถดถอยทางการเรียนรู้ (Learning Loss) กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา วัฒนธรรม เรื่อง มารยาทชาวพุทธ โดยใช้เทคนิควิธีสอน แบบซิปปาโมเดล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลพยุหะภูมิพิสัยสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเขต 2
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้โดยใช้เทคนิควิธีสอน แบบซิปปาโมเดล

การทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้ 1) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 2) กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 4) เทคนิควิธีสอนแบบซิปปาโมเดล 5) ภาวะถดถอยทางการเรียนรู้ Learning Loss และมาตรการฟื้นฟู 6) งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 6.1) ในประเทศ 6.2) ต่างประเทศ

เทคนิควิธีสอนแบบซิปปาโมเดล ทิศนา ขัมมณี (Khammanee, 1999, p. 15) ได้กล่าวถึง การจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางโดยครูจะต้องให้โอกาสผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้มากขึ้น ๆ ซึ่งกิจกรรมนั้นจะต้องมีลักษณะที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่าง active คือช่วยให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ตื่นใจ มีความจดจ่อ ผูกพันกับสิ่งที่ทำกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีคุณภาพสำหรับการจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง จากกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทั้ง 4 ด้านดังกล่าว รวมทั้งการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ และการถ่ายโอนการเรียนรู้ที่ได้เพิ่มขึ้นมานั้น มาใช้เป็นแนวทางการจัดการกิจกรรมการเรียน การสอน โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแบบซิปปา (CIPPA) หลักการจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแบบซิปปาหรือหลักซิปปา (CIPPA) เป็นหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พัฒนาขึ้น เช่น C มาจากคำว่า Construction of knowledge ซึ่งหมายถึง การสร้างความรู้ตามแนวคิดของ Constructivism เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียน มีส่วนร่วมทางสติปัญญาโดยกิจกรรมการเรียนการสอนที่

นักเรียนได้มีโอกาส เป็นผู้สร้างองค์ความรู้ คือ การสอนให้เด็กคิดเป็นวิธีคิดมีหลากหลายแล้วแต่ทฤษฎี ถ้า นักเรียนได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ นักเรียนจะเป็นผู้มีความสามารถในการสร้างองค์ความรู้และสามารถ เรียนรู้ได้ด้วยตนเอง และ I มาจากคำว่า Interaction ซึ่งหมายถึง การปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นหรือสิ่งแวดล้อม รอบตัวกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคล และแหล่งความรู้ที่ หลากหลาย ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางสังคม ส่วน P มาจากคำว่า Process Learning ซึ่งหมายถึง การ มีส่วนร่วมในกิจกรรม การเรียนรู้ทางกายคือ ผู้เรียนมีโอกาสได้เคลื่อนไหวร่างกายโดยการทำกิจกรรมใน ลักษณะต่าง ๆ และ P มาจากคำว่า Physical participation/Involvement หมายถึง การเรียนรู้กระบวนการ ต่าง ๆ กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนรู้กระบวนการต่าง ๆ ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการ ดำรงชีวิต และ A มาจากคำว่า Application หมายถึง การนำความรู้มาประยุกต์ใช้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิด ประโยชน์จากการเรียนรู้ และช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เพิ่มเติมขึ้นเรื่อย ๆ กิจกรรมการเรียนรู้ที่มีแต่การสอน เนื้อหาสาระโดยขาดกิจกรรมการนำความรู้มาประยุกต์ใช้จะทำให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้จะเป็น การช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมเรียนรู้ทุกด้าน

ภาวะถดถอยทางการเรียนรู้ หรือการสูญเสียการเรียนรู้ Learning loss เป็นการสูญเสียความรู้หรือ ทักษะใด ๆ และ/หรือการชะลอตัวหรือขัดขวางความก้าวหน้าทางวิชาการ ซึ่งส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากการ ขยายช่องว่างหรือความไม่ต่อเนื่องในการศึกษาของนักเรียน การหยุดชะงักของการศึกษาในระบบ การออกกลางคัน การขาดเรียน และการสอนที่ไม่มีประสิทธิภาพ

จะเห็นได้ว่า ภาวะการเรียนรู้ถดถอย (Learning Loss) เป็นเรื่องเร่งด่วนที่ต้องได้รับการแก้ไขให้เร็วที่สุด เพราะผลกระทบต่อการจัดการศึกษาของประเทศ โดยเฉพาะในระดับประถมศึกษา ซึ่งต้องได้รับการดูแลเอาใจ ใส่เป็นอย่างดี

ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียน ที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนอนุบาลพยุหะภูมิพิสัย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา มหาสารคาม เขต 2 จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียน 38 คน โดยใช้กลุ่มเป้าหมายทั้งหมด

ระเบียบวิธีวิจัย/วิธีดำเนินการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยในชั้นเรียนเชิงปฏิบัติการ ซึ่งผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (Pre-experimental Design) เป็นการออกแบบการทดลองที่ไม่มีการสุ่มและไม่มีกลุ่มควบคุม การทดลองมีเพียง กลุ่มทดลองเดียวและสมาชิกในกลุ่มไม่ได้มาโดยการสุ่ม มีการวัดผลก่อนและหลังการทดลอง (The Single Group, Pretest - Posttest Design) การวิเคราะห์ผล เปรียบเทียบระหว่าง Pretest กับ Posttest ใช้รูปแบบการวิจัย แบบทดลองกลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลอง (One Group Pretest Posttest Design) (คันธทรัพย์ ชมภูพาทย์, 2562) โดยมีรูปแบบ ดังนี้

ตาราง 1 แบบการทดสอบ One – Group Pre-test – Post-test Design

สุ่ม	ทดสอบก่อนเรียน Pre-test	ดำเนินการพัฒนา Treatment	ทดสอบหลังเรียน Post-test
ทดลอง	T1	X	T2

T1 หมายถึง การทดสอบก่อนการทดลอง (Pre-test)
X หมายถึง การทดลองตามแผนการจัดการเรียนรู้การพัฒนาผลการเรียนรู้
เรื่อง มารยาทชาวพุทธ

โดยใช้เทคนิควิธีสอนแบบซิปปาโมเดล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 3 แผน

T2 หมายถึง การทดสอบหลังการทดลอง (Post-test)

2. การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยได้ทำการเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลพยุหะภูมิพิสัย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 38 คน 1 ห้องเรียน

2.2 ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลพยุหะภูมิพิสัย

2.3 จัดกลุ่มการเรียนรู้ตามระดับความสามารถจำนวน 5 กลุ่มในชั้นเรียนกลุ่มละ 6 - 7 คน ในอัตรา 1 : 1

3. ขั้นตอนการทดลอง

3.1 ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pre-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ เรื่อง มารยาทชาวพุทธ ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลพยุหะภูมิพิสัย

3.2 ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตามแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาผลการเรียนรู้ เรื่อง มารยาทชาวพุทธ โดยใช้เทคนิควิธีสอนแบบซิปปาโมเดล

3.3 เมื่อจบการทดลอง จึงทดสอบหลังการทดลอง (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ เรื่อง มารยาทชาวพุทธ โดยใช้เทคนิควิธีสอนแบบซิปปาโมเดล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ใช้ในการทดสอบก่อนการทดลอง แบบซิปปาโมเดล

3.4 นำคำตอบที่ได้จากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มาวิเคราะห์ต่อไป

4. ขั้นตอนและระยะเวลาในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวางแผนและดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้มีการวางแผนและดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การเตรียมโครงการวิจัย เพื่อให้เกิดระบบการดำเนินการตามโครงการอย่างเป็นขั้นตอน โดยศึกษาเอกสาร ตำรา ข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาสร้าง พัฒนาและปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และนำเสนอที่ปรึกษาหลัก ครูพี่เลี้ยง และผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความสอดคล้องเพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือ แล้วนำกลับมาพัฒนาและปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

3. นำเครื่องมือที่ได้รับการพัฒนาและปรับปรุงมาใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลพยุหะภูมิพิสัย โดยเลือกแบบเจาะจง จำนวน 38 คน

4. เก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง นำเสนอที่ปรึกษาหลัก ครูพี่เลี้ยง และผู้เชี่ยวชาญ นำมาวิเคราะห์ สรุปผลและนำเสนอผลการวิจัย โดยจัดทำเป็นรูปเล่มฉบับสมบูรณ์

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ได้ใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ คือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้การพัฒนาผลการเรียนรู้ เรื่อง มารยาทชาวพุทธ โดยใช้เทคนิควิธีสอนแบบซิปปาโมเดล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ เรื่อง มารยาทชาวพุทธ โดยใช้เทคนิควิธีสอนแบบซิปปาโมเดลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือกจำนวน 10 ข้อ
3. แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในการทำวิจัยตามขั้นตอนดังนี้ 1) ผู้วิจัยชี้แจงให้ทราบถึงรายละเอียดที่สำคัญ เพื่อให้มีความรู้เกี่ยวกับกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 2) ประเมินความสามารถก่อนเรียน (Pre - test) โดยใช้แบบทดสอบเรื่องมารยาทชาวพุทธ 3) ดำเนินการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง และ 4) เมื่อดำเนินการสอนครบแล้วประเมินความสามารถหลังเรียน (Post - test) โดยใช้แบบทดสอบเรื่องมารยาทชาวพุทธ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้ 1) วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการสอนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ ให้ผ่านตามเกณฑ์ ร้อยละ 80 2) วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ให้ได้ตามเกณฑ์ 80/80 และ 3) วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชาสังคมศึกษา เรื่องมารยาทชาวพุทธ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล ระหว่างก่อนเรียนและหลัง

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ประสิทธิภาพของแผนเพื่อพัฒนาผลการเรียนรู้ เพื่อฟื้นฟูภาวะถดถอยทางการเรียนรู้ (Learning Loss) กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา เรื่อง มารยาทชาวพุทธ โดยใช้เทคนิควิธีสอน แบบซิปปาโมเดลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลพศกษุมิพิสัย ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1.1 วิเคราะห์ผลจากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้จากแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เมื่อได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิควิธีสอนแบบซิปปาโมเดล

ตารางที่ 1 วิเคราะห์ผลจากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้จากแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เมื่อได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิควิธีสอนแบบซิปปาโมเดล

จำนวน38 คน	ก่อนเรียน		หลังเรียน		เกณฑ์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 (%)
	คะแนนที่ได้	ร้อยละ (%)	คะแนนที่ได้	ร้อยละ (%)	
รวม	158	1580	325	3250	-
ค่าเฉลี่ย	4.15	41.57	8.55	85.52	ผ่านเกณฑ์

คะแนนผลสัมฤทธิ์จากการทำแบบทดสอบ เรื่อง มารยาทชาวพุทธ ก่อนเรียนและหลังเรียน เมื่อได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิควิธีสอนแบบซิปปาโมเดล พบว่า นักเรียนมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงขึ้น มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน เท่ากับ 4.15 คิดเป็นร้อยละ 41.57 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน เท่ากับ 8.55 คิดเป็นร้อยละ 85.52 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีคะแนนการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และผ่านเกณฑ์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 70

1.2 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา เรื่อง มารยาทชาวพุทธ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล ตามเกณฑ์ 80/80

ตารางที่ 2 ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา เรื่อง มารยาทชาวพุทธ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล (E1/E2) กับเกณฑ์ 80/80

แบบทดสอบก่อนเรียน (10)	แผนการจัดการเรียนรู้				รวม (30)	แบบทดสอบ หลังเรียน (10)
	แผน ชุด ที่ 1 คะแนนรวม เฉลี่ย (10)	แผน ชุด ที่ 2 คะแนนรวม เฉลี่ย (10)	แผน ชุด ที่ 3 คะแนนรวม เฉลี่ย (10)			
ค่าเฉลี่ย	4.15	8.184	8.263	8.157	24.710	8.55
S.D.	0.94	1.061	1.349	1.284	2.142	0.95
ประสิทธิภาพ					E1 = 82.36	E2 = 85.52

จากตารางที่ 2 พบว่า ประสิทธิภาพด้านกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์ของแผนการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา เรื่อง มารยาทชาวพุทธ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.36/85.52 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้จากแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เมื่อได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิควิธีสอนแบบซิปปาโมเดล

ตารางที่ 3 วิเคราะห์ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างก่อนและหลังการได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิควิธีสอนแบบซิปปาโมเดล

คะแนน	N	ค่าเฉลี่ย	S.D.	Z	Sig.
ทดสอบก่อนเรียน	38	4.15	0.94	24.5	.000*
ทดสอบหลังเรียน	38	8.55	0.95		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 พบว่า ก่อนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิควิธีสอนแบบซิปปาโมเดล มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากับ 4.15 (S.D.= 0.94) และหลังเท่ากับ 8.55 (S.D.= 0.95) เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังแล้ว พบว่า มี t- test เท่ากับ 24.5 (sig= .000) แสดงว่า หลังจากทีนักเรียนได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แล้ว จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุป

1.1 หลังจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลพยุหะภูมิพิสัย ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย แล้วผลการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล มีประสิทธิภาพ 82.36/85.52 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้

1.2 หลังจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลพยุหะภูมิพิสัย ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลแล้ว มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

ในการอภิปรายผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขออภิปรายผลการวิจัยในประเด็นที่สำคัญ 2 ประเด็นคือ

1. หลังจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลพยุหภูมิพิสัย ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา แล้วผลการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล มีประสิทธิภาพ 82.36/85.52 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ที่ผลการศึกษาเป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากหลังจากที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลพยุหภูมิพิสัย ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลแล้วมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับวิชิต นาชัยสินธุ์ (Nachaisit, 2021) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาบทเรียนสำเร็จรูปเรื่องหน้าที่ชาวพุทธ โดยการจัดการเรียนรู้แบบ Active Learning (MIAP) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนพระปริยัติธรรมปัจฉิมวันวิทยา จังหวัดอำนาจเจริญ ผลวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของบทเรียนสำเร็จรูปเรื่องหน้าที่ชาวพุทธ ที่สร้างขึ้นมีค่าเท่ากับ 81.91/87.45 ซึ่งถือว่า สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนสำเร็จรูป หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. หลังจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลพยุหภูมิพิสัย ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล แล้ว มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ต่างจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เป็นเพราะในกระบวนการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล นั้นผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอน และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล เป็นอย่างดีอีกทั้งในกระบวนการสร้างนั้นได้ผ่านการตรวจสอบ และให้คำแนะนำจากอาจารย์นิเทศและครูพี่เลี้ยง ก่อนที่เสนอผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความเหมาะสม ซึ่งผลการตรวจสอบความเหมาะสมพบว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด กระบวนการพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดี สอดคล้องกับอิทธิพัทธ์ สุวทันพรกุล และคณะ (Suwathanapornkul et al., 2022, p. 313) ที่ศึกษาภาวะถดถอยทางการเรียนรู้ของผู้เรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานในสถานการณ์โควิด-19 สภาพการณ์ บทเรียน และแนวทางการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ที่พบว่า การจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ของผู้เรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 4-6 และระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 อยู่ในระดับมาก ขณะที่การจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ของผู้เรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1-3 และระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 อยู่ในระดับปานกลาง ตัวอย่างที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมของพ่อแม่ในการส่งเสริมการเรียนรู้ที่บ้านและการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้สูงกว่าตัวอย่างที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็ก ส่วนตัวอย่างที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กมีค่าเฉลี่ยการกำกับตนเองในการเรียนรู้สูงกว่าตัวอย่างที่อยู่ในโรงเรียนขนาดกลาง และตัวอย่างที่อยู่ในโรงเรียนขนาดกลางมีค่าเฉลี่ยการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ สูงกว่าตัวอย่างที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สรุปองค์ความรู้

หลังจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลพยุหภูมิพิสัย ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา แล้วผลการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล มีประสิทธิภาพ 82.36/85.52 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และหลังจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลพยุหภูมิพิสัย ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลแล้ว มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากผลการวิจัยสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล ขยายผลในชั้นเรียนต่างๆ ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นการปัญหาภาวะถดถอยทางการเรียนรู้ Learning Loss กลุ่มสาระการเรียนรู้ ได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1. ผลจากการจัดกิจกรรมพบว่า การจัดกิจกรรมแบบซิปปาโมเดล ครั้งแรก นักเรียน ยังไม่ให้ความร่วมมือเต็มที่ในการเข้ากลุ่มตามที่ครู จัดให้นักเรียนบางส่วนยังไม่มีการอธิบายซักถาม ช่วยเหลือกันภายในกลุ่ม เมื่อครูให้ทำใบงานหรือแบบฝึกหัด นักเรียนที่เข้าใจในเนื้อหาจะรีบทำ นักเรียนที่ยังไม่เข้าใจจะไม่กล้าแสดงความคิดเห็น ดังนั้น ครูจึงควรเอาใส่และเน้นย้ำในเรื่องหลักการ ของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือว่า ต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้ร่วมกัน และเกิดความรับผิดชอบร่วมกัน พร้อมกับกระตุ้นการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์

2. การสอนโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบแบบซิปปาโมเดล สามารถพัฒนาความสามารถ เรื่อง มารยาทชาวพุทธ ของนักเรียนส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นส่งผลให้ นักเรียนเกิดความรับผิดชอบต่อการเรียน จึงควรส่งเสริมให้ครูทุกระดับได้นำไปใช้กันอย่างแพร่หลาย

3. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในช่วงแรกครูควรชี้แจงข้อตกลง ข้อปฏิบัติ และเกณฑ์ต่าง ๆ ใน การเรียนรู้ให้นักเรียนเข้าใจก่อนจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

1. ในการศึกษาความรับผิดชอบต่อการจัดการเรียนรู้แบบแบบซิปปาโมเดล ควรใช้วิธีการวัดแบบอื่น เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์

2. ควรศึกษาเปรียบเทียบการเรียนรู้ใช้เทคนิคแบบโมเดลซิปปา ไปบูรณาการกับรายวิชาต่าง ๆ

References

- Department of Curriculum. (2008). Basic education core curriculum B.E. 2551 (A.D. 2008). Bangkok.
- Ministry of Education. (2008). Indicators and core learning contents for social studies, religion, and culture learning area. Bangkok: Ministry of Education.
- Ministry of Education. (2017). Basic education core curriculum B.E. 2551 (Revised edition B.E. 2560). Bangkok: Kurusapa Ladprao Publishing.
- Ministry of Education. (2022). Announcement of the Ministry of Education: Measures for the prevention and control of the COVID-19 outbreak.
- Charoenwongsak, K. (2003). Thailand in 2017: The future of Thailand in the next two centuries. Bangkok: Odeon Store.
- Khammanee, T. (1999). The science of teaching: Knowledge for effective learning process management. Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Khammanee, T. (2002). The art of teaching. Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Srisuksaard, B. (1998). Teaching development. Bangkok: Chomrom Phuean Dek.
- Wangpanich, P. (1990). Educational measurement. Bangkok: Educational Testing and Psychology Center, Srinakharinwirot University.
- Saiyos, L., & Saiyos, A. (2010). Educational research techniques (3rd ed.). Bangkok: Suviriyasarn.

- Palamok, W. (2015). The development of project-based learning activity plans on Buddhist etiquette and their effects on learning achievement and satisfaction of vocational certificate level 2 students, Bangkok Technical Business Administration College. Bangkok: Bangkok Technical Business Administration College.
- Nachaisit, W. (2021). The development of a self-learning module on Buddhist duties using the Active Learning (MIAP) approach for lower secondary school students at Pajimwanwitthaya Buddhist School, Amnat Charoen Province. *Journal of Chalemphrakiat Kalasin Buddhist College*, 7 (2), May–August 2021. Kalasin: Mahamakut Buddhist University.
- Prachakul, W., & Nueangchalerm, P. (2010). *Instructional models*. Maha Sarakham: Mahasarakham University.
- Suwathanapornkul, I., Charoensuk, A., Tulmethakan, M., Sakunnanak, P., & Sarakhaokham, C. (2022). A study on learning loss among basic education students during the COVID-19 pandemic: Situation, lessons learned, and strategies for improving learning quality. Bangkok: Srinakharinwirot University.

